

РЕШЕНИЕ

№ 21141

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6931** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Д. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес на кореспонденция: [населено място], ж.к Л. 5, [жилищен адрес] срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-002469/09.05.2024 г. издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор по ОПП – СДВР, с която за извършени от водача на МПС М. А. Ж. Д. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.

Оспорващата твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че ПАМ е издадена при неясни фактически констатации. Цитираната в заповедта като нарушена норма, а именно тази на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП не намирала приложение в процесния случай, тъй като водачът МПС М. А. Ж. Д. имал статут на постоянно пребиваващ в Република България с ЕГН: [ЕГН] и с разрешение за пребиваване №[ЕИК]. Цитираната разпоредба касаела дългосрочно пребиваващите чужденци в България. Моли се съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован си явява лично. Поддържа жалбата и излага доводи за незаконосъобразността на

оспорения акт и основателността на жалбата. Претендира разноски за заплатена държавна такса.

Ответната страна, редовно призована, не изпраща представител. В депозираното съпроводително писмо, с което АП е представена по делото, ответникът е направил искане за присъждане на разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 24-4332-002469/09.05.2024 г. издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор по ОПП – СДВР на основание чл. 22 от ЗАНН вр. чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „прекръпяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“ на ППС С. Ф. Купе, с регистрационен [рег.номер на МПС]

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН серия ГА, № 1134402/21.04.2024 г., водачът на МПС не притежава СУМПС валидно за територията на Република България. Посочено е, че управлява със СУМПС № 539780 (издадено в Сирийска Арабска Република), което не е издадено от държава членка на ЕС, ЕИП или К..Швейцария след изтичане на 1 година от издаване на документ за пребиваване, водачът е постоянно пребиваващ в Р.България (притежава разрешение за пребиваване №[ЕИК] издадено на 13.09.2022 г.).

В цитирания АУАН, като мотиви за издаването му е отразена посочената по-горе фактическа обстановка, обосноваваща нарушение на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП. Въз основа на така издадения АУАН е издадено НП № 23-4332-016738 от 21.08.2023 г., което от своя страна е обжалвано по съдебен ред и е отменено с влязло в сила на 26.06.2024 г. съдебно решение № 2356/20.05.2024 г. постановено по НАХД № 12118/2023 г. по описа на СРС, НО, 10-ти състав.

По делото е приложена административната преписка. Представено е и от страна на жалбоподателя заверено копие на разрешение за пребиваване № [ЕГН].

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон,

поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповеди, е видно, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а „С. Ф. Купе“, с регистрационен [рег.номер на МПС] , М. А. Ж. Д., управлявал последният като не притежава СУМПС валидно за територията на Република България, което от правна страна съставлявало нарушение на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП.

Съобразно разпоредбата на чл. 161, т. 1 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава- членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Посочените хипотези от т. 1 до т. 5 от разпоредбата са алтернативни, т. е. наличието на която и да е от тях е основание да бъде призната валидност на издадено свидетелство за управление на МПС на територията на Република България.

Съгласно чл. 162, ал. 2, чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава- членка на Европейския съюз, или от друга държава- страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване.

Нормата на чл. 162, ал. 4 гласи, че чуждестранно национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец,

издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава-страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Настоящият състав намира, че е налице хипотезата на чл. 161, ал. 1, т. 1 от ЗДвП - Сирийска Арабска Република е страна по Конвенцията за пътното движение, като не се и твърди от органа, че свидетелството на водача не отговаря на изискванията на приложение 6 от Конвенцията. Следователно издаденото в Сирийска Арабска Република и използвано от нарушителя СУМПС се явява валидно такова за територията на Р.България. Действително, както бе посочено по-горе чл. 162, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България, могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Този срок, обаче, не прави СУМПС невалидно за категорията му. На практика е изтекъл срокът, до който чужденецът може да управлява МПС със сирийско СУМПС и последното съгласно чл. 162, ал. 4 от ЗДвП може да бъде заменено с българско без полагане на изпит, но изтичането на срока, в който лицето има право да ползва документа не води до изгубване на валидност за категорията. Това се случва при условията на чл. 17 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. Съгласно ал. 14 на чл. 17 от посочения подзаконов нормативен акт (нова – ДВ, бр. 37 от 2015 г., предишна ал. 11, бр. 52 от 2017 г., предишна ал. 12, изм., бр. 75 от 2021 г. Сравнение с предишната редакция, в сила от 10.09.2021 г.) чуждестранно национално свидетелство за управление на МПС не се признава за валидно на територията на Република България, когато в резултат от извършената проверка по ал. 11 се установи, че свидетелството за управление на МПС е ограничено, временно отнето или отнето на територията на друга държава – членка на ЕС, както и в случай, че свидетелството е анулирано в друга държава – членка на ЕС., т. е. ползването му след изтичане на 1 година от датата на издаване на документ за пребиваване не е такова обстоятелство. По изложените съображения настоящият състав намира, че чужденецът е притежавал свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, макар и същото да е било с изтекъл срок, предвид изтичане на една година от датата на издаване на разрешение за пребиваване. Последното може да е основание за санкциониране на водача с налагане на съответното административно наказание за нарушение по ЗДвП, но не и за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП- прекратяване регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство.

Предвид изложеното, оспорваният акт е материално незаконосъобразен, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на делото е основателна претенцията на жалбоподателя за разности,

поради което следва в полза на Р. Д. Б. да се присъдят разноси в размер 10 лева за държавна такса.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. Д. Б., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-002469/09.05.2024 г. издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор по ОПП – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Р. Д. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес на кореспонденция: [населено място], ж.к Л. 5, [жилищен адрес] разноси по делото в размер на 10 лева.

Решението на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП не подлежи на обжалване и е окончателно.

СЪДИЯ: